



ת"ד 2357/10/18 - מדינת ישראל נגד אברהם חגואל

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 2357-10-18 מדינת ישראל נ' חגואל
בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה ארז נוריאלי

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ, עו"ד יחיאל גינסברג
נגד
אברהם חגואל
ע"י ב"כ, עו"ד רועי בן-חמו בשם עו"ד תומר הנאשם
גונן

הכרעת דין

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **נהיגה בקלות ראש** על פי סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "**פקודת התעבורה**"); **חבלה של ממש** על פי סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה; **התנהגות הגורמת נזק** על פי תקנה 21 (ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**"); **פניית פרסה - סיכון עוברי דרך - נסיבות מחמירות** על פי תקנה 44(א) לתקנות התעבורה.
- על פי המתואר בכתב האישום, ביום 17.05.18 שעה 13:30 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב משא סגור עם דופן הידראולית (להלן: "**המשאית**" או "**הרכב**"), ונסע במושב זיתן. במהלך נסיעתו, נהג הנאשם בקלות ראש, כשפנה עם רכבו פניית פרסה שמאלה תוך שהוא מסכן עובר דרך, חסם את נתיב נסיעתו של רוכב אופניים חשמליים נהוגים בידי דמרי בצלאל (להלן: "**המעורב**") אשר נסע מאחורי רכב הנאשם. קלות הראש של הנאשם התבטאה בכך, שפנה פרסה שמאלה, מבלי לוודא כי אין בכך הפרעה לתנועה; חסם את המעורב וגרם להתנגשות בין כלי הרכב.
- בעקבות התאונה וכתוצאה ממנה הועף המעורב ונפל לכביש. הנאשם גרם לתאונה דרכים בה נחבל בגופו הנהג המעורב חבלות של ממש: הגיע לבית חולים מורדם ומונשם ובבדיקת CT הודגמה חבלה מוחית קשה שכללה דימומים ושברים.
- בדיון מיום 07.04.19 כפר הנאשם בעובדות כתב האישום. הנאשם הודה בקשר הסיבתי, בין גרם התאונה לחבלות אך לא הודה באחריות לתאונה (ר' עמ' 2 לפרוטוקול הדיון מיום 07.04.19).



5. זירת המחלוקת נוגעת לשאלה אם הנאשם התרשל בנהיגתו. על בית המשפט להכריע בין היתר בשאלות העובדתיות הבאות: א. האם הנאשם יכול וצריך היה להבחין במעורב? ב. האם התאונה בלתי נמנעת? ג. האם יצר הנאשם סיכון בלתי סביר בנהיגתו? ד. האם קיים קשר סיבתי בין התרשלותו לבין התוצאה? לאחר מכן, נשאלת השאלה, האם התנהגות המעורב תרמה לקרות האירוע? אם כן, האם יש בכך כדי לאיין את אחריותו של הנאשם?

פרשת התביעה:

6. לטענת המאשימה, פנה הנאשם פניית פרסה מסוכנת ללא שערך בדיקה מתחייבת ומתבקשת אשר למצב התנועה.

7. העיד המעורב. באמצעותו הוגשו: הודעתו (ת/1); מסמכי הרפואיים (ת/2); מסמך קבצי וידאו אודיו (ת/3) (להלן: "הסרטון"). המעורב העיד כי אינו זוכר את האירוע "אני לא יכול לספר כי אני לא זוכר כלום". עוד תיאר בעדותו את מצבו הרפואי "שיווי משקל, אני לא יכול לבצע פעולות שהייתי יכול לבצע". כאשר נשאל בחקירתו אם צורך סמים "צרכתי סמים. השתמשתי מדי פעם, לא שוטף". (ר' עמ' 5 לפרוטוקול הדיון מיום 11.06.2019).

8. העיד בוחן תאונות הדרכים מר איתי לנדסמן (להלן: "הבוחן").

9. מדוח הפעולה (ת/10) עולה כי כאשר הבוחן הגיע למקום, הוא ביצע בדיקות (למשל ניסוי שדה ראייה) ואף תשאל את הנאשם על אופן קרות האירוע, אשר מסר כי המעורב הגיע על אופניים מכיוון מזרח: "עמדתי בתחנת האוטובוס עם הפנים לשם (מצביע לכיוון מזרח) והמתנתי למשהו שהיה צריך להביא לי צ'ק, פתאום הגיע משם (מצביע לכיוון מזרח) רוכב אופניים שהחליק ונכנס מתחת למשאית".

10. הנאשם הודה כי ראה את המעורב טרם פניית הפרסה. לאחר שהעריך שהמעורב נמצא במרחק רב, החל לבצע את פניית הפרסה, ולפני סיומה התרחשה התאונה. "...הייתי צריך לעשות פרסה נעמדתי בצד ואז ראיתי שהוא רחוק עשיתי את הסיבוב לא גמרתי להשלים עד הסוף ולקראת הסוף הוא נכנס בי, ואז ירדתי מהר ועליתי חזרה כדי לנסוע אחורה ואז הוצאתי את האופניים... ראיתי אותו לקחתי בחשבון שאני יספיק לקחת את הפרסה והוא הגיע מהר מאוד... לפחות 200 מטר... אני חושב שהוא נסע בערך 30 קמ"ש...". (ר' ת/13).

11. על פי ניסוי שדה ראייה אשר ערך הבוחן, עולה כי הנאשם היה יכול ואף צריך לראות את המעורב. לצורך עריכת הניסוי הסתמך הבוחן על הסרטון: "יש הרבה נקודות שאני יכול להסתמך עליהם... כשאתה בזירה



אתה יכול לראות את הסרטון ולדעת איפה היית. זו מצלמה סטטית עם די.וי.אר קבועה, לא ניידת..." (ר' עמ' 10 לפרוטוקול הדיון מיום 11.06.2019). אשר להימנעותו מלבצע את הניסוי באמצעות הנאשם השיב כי אין מדובר בדרישה אלא בהמלצה בלבד. הבוחן קבע כי המרחק אשר עבר המעורב מעת שנכנס לתמונה ועד הפגיעה הוא 30.4 מטר ואילו שדה הראייה של הנאשם היה 130 מטר. מכאן קבע הבוחן כי הנאשם יכול היה להבחין במעורב: **"...ניתן להבחין דרך מראה שמאל וחלון צד נהג ברוכב האופנים במרחק של 130 מ' מדוד"..."** "מדדתי את המרחק שעבר עובר האופנים מעת שנכנס לתמונה ועד שפגע במשאית רשמתי כי **עבר מרחק של 30.4 מטר**" (ר' עמ' 10-11 מפרוטוקול הדיון מיום 11.06.2019). עוד ר' בעניין זה אף תמונה 19 בת/7.

12. עוד קבע הבוחן לאחר צפייה וקביעת מהירות מינימלית של רוכב האופניים (ת/9) כי המרחק שעבר רוכב האופניים מרגע שנכנס לתמונה ועד הפגיעה הוא 30.4 מטר, והזמן שלקח למעורב לעבור מרחק זה הוא 4 שניות. לפיכך נקבע כי מהירות נסיעת המעורב על אופניו הייתה 27 קמ"ש.

13. הבוחן לא בדק אם במועד האירוע היה המעורב תחת השפעת סם (ר' עמ' 13 לפרוטוקול הדיון מיום 11.06.2019).

14. העיד בוחן ת"ד יעקב יעקב. באמצעותו הוגש ת/15 ת/15א ת/16. מעדותו עולה כי המשאית לא הייתה בעצירה על השול אלא הייתה בתנועה איטית עובר לקרות התאונה. העד ציין כיהמהירות המקסימלית היא 8.1 קמ"ש (ר' עמ' 24-25 לפרוטוקול הדיון מיום 16.09.2020).

15. העיד רס"ר גבריאל קווינט. באמצעותו הוגש דוח הפעולה (ת/17). עד התביעה נפגש עם הנאשם מיד לאחר האירוע והנאשם מסר כי לאחר ביצוע פניית הפרסה, נעצר בתחנת אוטובוס, או אז התרחשה התאונה. העד הדגיש כי **"... לא איתרתי עדים נוספים..."** **"אני איתרתי את המצלמות האלה ולשם הפנתי את הבוחן..."** **אני לא יודע אם בכל משק יש מצלמה..."** (ר' עמ' 31-32 לפרוטוקול הדיון מיום 24.02.2021).

16. עוד עולה מעדותו של השוטר גבריאל קווינט (ר' עמ' 31 לפרוטוקול ש' 21-24) כי הנאשם הזיז את המשאית סמוך לאחר התאונה עקב הנחיית מד"א. לטענת המאשימה, פרט זה רלוונטי לעובדה שלא בוצעו שחזורים או בדיקות אחרות בזירה.

17. עיון בסרטון ת/14 מלמד כי הנאשם היה יכול וצריך לראות את המעורב טרם פניית הפרסה, כי שדה הראייה היה פתוח למרחק רב. הסרטון מתעד את התרחשות התאונה במלואה.

פרשת ההגנה:



18. הנאשם העיד להגנתו בדיון ביום 24.02.21. בתחילת עדותו הודה הנאשם ואישר שראה את המעורב עובר לביצוע פניית הפרסה, והדגיש בעדותו את הדברים הבאים: **"...נסעתי בזהירות, חיפשתי את הלקוח, עמדתי בצד ימין... הסתכלתי במראות, אותתי שמאלה...ראיתי מרחוק את 1 נהגי האופניים אבל הוא היה במרחק 150, 200 מטר... הוא היה כל כך רחוק... פניתי שמאלה. לא יכולתי לקחת את הסיבוב, עצרתי, שילבתי רוורס ופתאום שמעתי בום..."**.

19. כאשר נשאל הנאשם בעדותו מדוע ישנה סתירה בעדויות שנתן אשר לענין האיתות, השיב: **"... הייתי כל כך מבולבל באמצע היום והשוטר היה כל כך, לחץ עלי. לא ידעתי מה אני אומר. אני הייתי נורא, נורא מבולבל ואולי הורדתי איזשהו פרט..."** וכן: **"אני מאמין לך אבל אתה יכול להאמין לי, אני אדם ישר. אם אמרתי שאותתי, אותתי. אני לא משקר"**. (ר' עמ' 39 לפרוטוקול הדיון מיום 24.02.2021).

20. לשאלת בית המשפט על אופן נהיגתו וביצוע פניית פרסה בדרך בה בוצעה, השיב: **"... ראיתי בצד ימין שלי 2 חבר'ה עם אופניים נוסעים בצורה מאוד, מאוד מסוכנת. נסעתי בזהירות, חיפשתי את הלקוח, עמדתי בצד ימין של הכביש וחיכיתי שהוא יגיד לי מה לעשות איפה המשק שלו. חיכיתי איזה דקה, 2, היו 3 - 4 מכוניות בצד שמאל שלי שהיו צריכות לעבור, נתתי להם זכות קדימה לעבור. ממולי לא היה אף אחד. הסתכלתי במראות, אותתי שמאלה. הסתכלתי, אני נהג המון שנים. הסתכלתי אחורה שוב ושוב איזה לפחות פעמיים וכלום. אותתי שמאלה, ראיתי מרחוק את נהג האופניים אבל הוא היה במרחק 150,200 לא היה שום סיבה, גם אני לא ממהר לאף מקום בגילי. יכולתי לעמוד ולתת לו גם לא לעבור אבל הוא היה כל כך רחוק שלא היה לי בעיה לעשות את ה- u-turn בחזרה כי הייתי צריך לחזור למשק קצת יותר אחורה. וכשפניתי שמאלה לא היה שום בעיה וגם היה מותר לי כי היה לי קו מקובקב. פניתי שמאלה. לא יכולתי לקחת את הסיבוב, עצרתי, שילבתי רוורס ופתאום שמעתי בום. אני לא יודע מאיפה הוא צץ לי. אני לא יודע מאיפה הוא הגיע בכלל..."** (ר' עמ' 33 לפרוטוקול הדיון מיום 24.02.2021). **"הכביש היה ריק לגמרי"** (ר' עמ' 42 לפרוטוקול הדיון מיום 24.02.2021). **"הסתכלתי מספר פעמים. ואני נהג מקצועי..."** (ר' עמ' 45 לפרוטוקול הדיון מיום 24.02.2021). גרסתו זו כשלעצמה מלמדת על מידת רשלנותו הגבוהה של הנאשם. הוא חסם שני נתיבי תנועה, נטל סיכון בלתי מבוטל, ביצע פניית פרסה במקום שאינו מאפשר זאת על נקלה, נאלץ לשוב על עקבותיו ובכך בהכרח שהה זמן ממושך על שני נתיבים שונים בו זמנית. יתרה מכך, הנאשם ראה רוכבי אופנים, העריך שנהיגתם אינה זהירה ועל אף זאת יצר סיכון בלתי מבוטל בהמשך הדרך.

21. גרסתו של הנאשם לא הייתה קוהרנטית. אם בתחילה מסר לבוחן המשטרתי במקום האירוע גרסה מיתממת



(ר' ת/10) ולפיה "עמדתי בתחנת האוטובוס עם הפנים לשם (מצביע לכיוון מזרח) והמתנתי למשהו שהיה צריך להביא לי צ'ק, פתאום הגיע משם (מצביע לכיוון מזרח) רוכב אופניים שהחליק ונכנס מתחת למשאית". הרי בהמשך בהודעתו במשטרה מסר: "...הייתי צריך לעשות פרסה נעמדתי בצד ואז ראיתי שהוא רחוק עשיתי את הסיבוב לא גמרתי להשלים עד הסוף ולקראת הסוף הוא נכנס בי, ואז ירדתי מהר ועליתי חזרה כדי לנסוע אחורה ואז הוצאתי את האופניים...". לא זו אף זו, כי בת/17 מיד לאחר התאונה מסר הנאשם גרסה שונה לחלוטין ממנה עולה כי: "עמד בשולי הכביש... וביצע פניית פרסה חזרה לכיוון מזרח, ונעמד בצידי הדרך במפרץ תחנת אוטובוס... ואז ראה רוכב אופניים שמגיע בנסיעה על הכביש ונוסע מכיוון מזרח למערב... ולפתע שמע "בום" וראה כי רוכב האופניים פגע במשאית...".

22. משהטיח בו החוקר כי מסר גרסה שונה במקום התאונה ענה כי היה מבולבל באותו היום.

23. הנאשם הדגיש כי ראה את המעורב והבחין ש"זיגזג" על הכביש אך סבר שיספיק לבצע סיבוב פרסה.

24. הנאשם הודה בפנה מלא שלא העריך נכונה את מהירות נסיעת המעורב על אופניו והודה בחקירתו כי טעה (ר' ת/13 עמ' 3).

25. לא זו אף זו, חקירתו הנגדית של הנאשם חשפה סתירות בולטות ומהותיות בגרסאותיו השונות והמשתנות. כך למשל שמדובר במספר רוכבי האופניים שהבחין בהם עובר לתאונה (ר' פרוטוקול דיון עמ' 33), כך בהקשר להתנהלותו עובר להתרחשות התאונה ועמידתו או נסיעתו בשול הדרך (שם, שורות 22-23), כך שעסקינן בפעולות שביצע או נמנע מלבצע על מנת לבדוק שהשטח פנוי ומאפשר ביצוע פרסה בבטחה וללא סיכון משתמשים אחרים בדרך, וכך בהקשר לאופן נהיגתו במהלך ביצוע פניית הפרסה. המסקנה היא כי גרסתו אינה מהימנה.

26. טענותיו לגבי אופן התרחשות התאונה, מקום עצירת המשאית - שלא תאמה את הסרטון והעובדות לאשורן - מלמדת כי מסר גרסאות שונות ומשתנות שאינן ראויות לאמון בית משפט.

חוות דעת ההגנה:

27. מטעם ההגנה הוגשה חוות דעת מומחה (להלן: "חוות דעת ההגנה") והעיד מומחה ההגנה מר עמיחי נחמן (להלן: "מומחה ההגנה").

28. מחוות דעת ההגנה עולה כי התאונה התרחשה בחלק מכביש מרכזי במושב זיתן.



29. מומחה ההגנה ביקר את עבודת הבוחן המשטרתי על כי לא ציין נתונים על המשאית או על האופניים, הוא הסתמך על צילומים, מהם עולה כי המשאית היא רכב גדול בצבע לבן ברור שניתן להבחין בו ממרחק ניכר.

30. נטען כי האופניים הם כלי ממונע המתנהג כאופנוע. בעדותו חזר מומחה ההגנה על מסקנותיו המפורטות בחוות דעת ההגנה וקבע: **"הסתמכתי על הצילומים ובדקתי באתר של היצרן, זה מה שעלה בדעתי... על נתוני היצרן המקורי שמייצרים. אני לא יודע אם הוא אמריקאי או לא..."** וכן: **"ככל שידוע לי לא היה שינוי מהותי... לא בדקתי"**.

31. אשר לתאונה: לשיטתו, הערכת המרחק ומהירות נסיעתו של המעורב על ידי הנאשם הייתה נכונה, והנאשם לא סיכן את המעורב. מומחה ההגנה סבור כי פניית הפרסה בתנאים אלה, על אף שרכבו של הנאשם חסם שני נתיבים, הייתה סבירה והסביר כי **"...זה משהו שלוקח הרבה מאוד זמן ... אין לו ברירה..."**.

32. מומחה ההגנה הפנה לסרטון וטען כי נהיגתו של המעורב מלמדת על אשמתו הבלעדית. לדבריו, המעורב אינו משנה את התנהגותו על אף שהמשאית חוסמת נתיב נסיעתו ומתנהג באופן תמוה. הוא נראה כאשר ראשו מורכן והוא אינו חובש קסדה לראשו. לדבריו, יש להתייחס לאופניים כאל אופנוע וכי אם היה המעורב בולם, התאונה הייתה נמנעת: **"בעצם מה שגורם לתאונה הזאתי זה התנהגותו של רוכב האופניים... ההתנהגות של רוכב האופניים הייתה התנהגות מסוכנת שהובילה לתאונת הדרכים"**. (ר' עמ' 74-75 לפרוטוקול הדיון מיום 24.02.2021).

33. על פי חישוביו, גם אם היה המעורב נוהג במהירות גבוהה יותר היה יכול הוא לעצור לפני המשאית ולמנוע את התאונה וזאת אף אם הופתע ממקום עצירת המשאית. כאשר נשאל מדוע בחישוביו הסתמך על זמן תגובה של 0.75 שאינו זמן תגובה של הפתעה (1.2) השיב כי לדעתו המעורב לא הופתע ואף ציין כי: **"אין שום אינדיקציה בראיות שהובאו להפתעה..."** עוד הוסיף כי: **"נהג לא תמיד יכול לצפות... אבל מדובר פה בזמן מאוד ארוך... גם אם הוא היה מאחר בתגובה אנחנו רואים אותו מבצע איזשהו פעולה, פעולה של הטיה, פעולה של בלימה, פעולה של חמיקה..."**. אינני מקבל מסקנותיו אלו של מומחה ההגנה. חישוביו מתעלמים מהתנהגותו הרשלנית של הנאשם שהפתיע את המעורב והציב "מחסום" בדמות משאית על שני נתיבי הנסיעה בכיוון נסיעת המעורב.

34. מומחה ההגנה התייחס בחוות דעתו לנקודת האימפקט אך התעלם מממצאים עובדתיים שמלמדים כי הנאשם הסיע את המשאית לאחר התאונה והזיזה לשול.



דין והכרעה

35. לאחר ששמעתי את העדים, שקלתי את דבריהם והתרשמתי מהם ולאחר שבחנתי את הראיות שהוגשו, אני קובע כי עובדות כתב האישום הוכחו ורשלנותו של הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר ולפיכך אני מרשיע את הנאשם בכל העובדות שיוחסו לו בכתב האישום.

36. אין מחלוקת בין הצדדים בדבר אופן התרחשות התאונה ותוצאותיה. אין מחלוקת כי הנאשם ביצע פניית פרסה וחסם דרכו של המעורב אשר רכב על אופניים ממונעים. המחלוקת נוגעת לשאלת רשלנותו של הנאשם בנהיגתו.

37. אני קובע כי עדותו של מומחה ההגנה אינה אמינה, וכי עדותו של הבוחן המשטרתי עדיפה ומהימנה. אף עדותו של הנאשם לא זכתה לאמוני.

38. הוראת תקנה 44(א) קובעת כדלהלן: **"לא יפנה נוהג את רכבו כדי להסתובב ולנסוע בכיוון הנגדי (להלן - פניית פרסה), אלא בנסיבות שאין בהן הפרעה לתנועה או סיכון לעוברי דרך, ולא יפנה כאמור כשהוא מתקרב לעקומה או לפסגה תלולה או במקום שרכבו אינו נראה לעיני נוהג רכב אחר המתקרב מכל צד שהוא".** תקנה זו מלמדת על החובה המוטלת על הנהג אשר מבצע פניית פרסה, שלא להפריע לתנועה ולא לסכן את עוברי הדרך.

39. בהיבט הכללי חב נהג חובת זהירות כלפי עוברי הדרך. כך, שעסקינן בקיומה של חובת זהירות בין נהג משאית למשתמשים אחרים בדרך. במקרה שלפני נהג משאית סביר יכול וצריך היה לצפות, בנסיבות המקרה, אפשרות להתרחשות האירוע. מדובר בנהג משאית מקצועי, ולפיכך מוטלת עליו חובת זהירות מוגברת והפרתה מצביעה על קיומה של רשלנות.

מעשי הנאשם טרם פניית הפרסה:

40. הנאשם העיד כי: **"הסתכלתי במראות, אותתי שמאלה"**, ואילו בחקירתו המשטרית נמנע מלציין פרט זה. משנחקר על הסתירה בעדותו השיב כי היה מבולבל.

41. אף אם נניח כי גרסתו הכבושה של הנאשם בבית המשפט משקפת מעשיו עובר לתאונה, ואכן הסתכל הוא במראות דרכן ראה את המעורב ואף אותה, עדיין מדובר בנהיגה רשלנית. סברתו לפיה יוכל להשלים את פניית הפרסה מבלי לסכן את המעורב ומבלי לחסום את דרכו, מלמדת לטעמי, על מידת רשלנותו הגבוהה. מצופה היה מהנאשם שיבדוק היטב אם אין סיכון בביצוע פניית הפרסה, וביצועה של אותה פניה בתנאים אלה, מלמדת לכל הפחות על הפעלת שיקול דעת לקוי וקיומה של רשלנות, קל וחומר כשהבחין גם הבחין במעורב.



שדה הראייה:

42. מניסוי שדה ראייה אשר ערך הבוחן המשטרתי, עולה כי הנאשם היה יכול לראות את המעורב ממרחק של 130 מטר וכי המרחק שחלף המעורב היה 30.4 מטר (מרגע כניסתו לתמונה בסרטון). מסקנתו זו של הבוחן מקובלת עלי. אני דוחה טענת ב"כ הנאשם לפיה השימוש שערך הבוחן המשטרתי בסרטון שגוי וכי מסקנותיו אינן נכונות.

43. אני דוחה את טענת ההגנה לפיה השחזור נערך בניגוד להנחיית מדור ת"ד. מדובר בהמלצה ובביצוע שחזור בהתאם לשיקול דעת הבוחן. בחנתי את עדותו של הבוחן המשטרתי אשר הסתמך על נקודות מסוימות בסרטון, ומצאתי כי דרך חישוב הנתונים כפי שנעשתה - ראויה וסבירה.

44. חוות דעת המומחה קובעת כי התאונה נמנעת מצד רוכב האופניים. זאת בהתבסס על הסרטון אשר מלמד, כך לטענת מומחה ההגנה, כי אף לאחר שהחל הנאשם בסטייתו, לא שינה המעורב את התנהגותו. נטען כי אם היה המעורב מגיב להתרחשויות הדרך, היה מספיק לעצור לפני המשאית ולמנוע את התאונה ללא פגע.

45. אינני מקבל טענה זו. חוסר "תגובתו" של המעורב והעובדה כי לא האט מהירות נסיעתו אינה משנה את העובדה כי התאונה התרחשה נוכח אשמתו הברורה של הנאשם ורשלנותו.

התרשלות הנאשם:

46. חוסר זהירותו של הנאשם התבטא בנהיגתו במשאית. הנאשם ביצע פניית פרסה, חסם שני נתיבי נסיעה ולא ביצע בדיקה ראויה טרם פניית הפרסה.

47. הנאשם הודה כי ראה את המעורב אשר היה בשדה הראייה שלו, אך העריך שהמעורב נמצא במרחק רב שיאפשר לו להשלים את פניית הפרסה בבטחה. רשלנותו של הנאשם, נמשכת ואינה נקודתית. הוא לא עצר את רכבו בשול הדרך עצירה מלאה, הוא לא העריך נכונה את המרחק בו שהה המעורב אותה עת ואף לא העריך נכונה מהירות נסיעת המעורב. אשר על כן, אינני מקבל את טענת ההגנה לפיה טרם ביצע הנאשם את פניית הפרסה, עשה כל שביכולתו למניעת סכנה זו כנדרש על פי תקנה 44(א) כאמור.

48. חסימת שני נתיבים כאשר המשאית במצב כמעט סטטי לרוחבו של הכביש, מהווה אינדיקציה ברורה ונוספת לכך שהנאשם לא נקט בכל אמצעי הזהירות הדרושים על מנת שלא לסכן את המעורב או משתמשים אחרים בדרך.

מחדלי החקירה:



49. לטענת ב"כ הנאשם מדובר בתיק שלא נחקר כהלכה ומחדלי החקירה פגעו ביכולתו של הנאשם להגן על עצמו, ובפרט בהקשר של איסוף ראיות נוספות כמו עדים נוספים או מצלמות נוספות מהזירה.
50. על בית המשפט לבחון אם המחדלים מקימים חשש לקיפוח הגנת הנאשם. כידוע, התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את "הראיה המקסימאלית" אלא עליה להוכיח את המוטל עליה ב"ראיה מספקת" אם יש בהן די להרשעה מעבר לספק סביר (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מ"י (18.5.06); ת"ד 6989-07-11 מדינת ישראל נ' שמעון אטיאס (03.04.2013)). כך נקבע בע"פ 2842/10 נוי קלדרון נ' מ"י "... חקירת המשטרה אינה מושלמת לעולם ומוגבלת היא במשאבים... בכל מקרה ומקרה מעריך בית המשפט באופן פרטני אצת השפעתם והשלכותיהם של מחדלי החקירה".
51. מקובלת עלי נקודת המוצא של ההגנה לפיה קיימים מחדלי חקירה. כך למשל לא נבדק אם המעורב נהג תחת השפעת סם או אלוהול ואף בהקשר לאופן עריכת ניסוי שדה הראיה.
52. אף אם צודק ב"כ הנאשם בטענתו לפיה היה על המאשימה לאתר עדים נוספים או לבדוק מצלמות נוספות, מצאתי כי במבחן התוצאה לא נגרם נזק להגנת הנאשם ורשלנותו של הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר.
53. ממצאי הבוחן המשטרתי התבססו על סרטון אשר מלמד על אופן התרחשות התאונה, ותוצאות ניסוי שדה ראייה שנערך על ידו, לא נסתרו.
54. ב"כ הנאשם שב וטען כי המעורב התנהג בצורה תמוהה ובחר "להסתער" על המשאית כלשונו, כשאין לראשו קסדת מגן. ב"כ הנאשם ביקש לבסס מסקנותיו על הסרטון בו נראה המעורב כשראשו מורכן.
55. אינני מקבל את טענת ההגנה לפיה המעורב נהג תחת השפעת סם במהלך קרות האירוע, באשר לא הוכחה טענה זו. אמנם המעורב אישר כי בעבר השתמש בסמים, אך אין כל ראיה ממשית לכך שנעשה שימוש בסם עובר לתאונה. הטענה לפיה לא שינה מהירות נסיעתו ולא הגיב לסכנה כפי שאדם סביר היה מגיב, אינה מעלה ואינה מורידה. כפי שיובהר להלן. עם זאת, לא אתעלם מטענות ההגנה בעניין זה ובפרט בהקשר למחדלי החקירה. מקובלת עלי עמדת ההגנה לפיה המעורב יכול וצריך היה לנקוט באמצעי זהירות כמו גם להגיב בצורה יעילה להתרחשויות שבדרך. כך למשל לנסוע בצורה איטית יותר ולשמור מרחק גדול יותר מכלי הרכב שלפניו, להיות ערני למתרחש בדרך ולהתנהגותה של המשאית, ולכל הפחות לרכב עם קסדת מגן לראשו כפי שנדרש בפקודת התעבורה. לו היה עושה כן יתכן והיה בכך כדי להקטין את הנזק שנגרם ולהפחית את עוצמת הפגיעה בו.
56. כאשר מדובר במשאית שחוסמת נתיבי תנועה בכביש מרכזי, גם אם באור יום, אין זו אלא התנהגות בלתי סבירה אשר עלולה להפגיע אדם מן היישוב. לפיכך, מסקנתי היא שהמעורב הופתע ממקום עצירת המשאית על גבי שני נתיבים.
57. לצד זאת, יש לזכור כי החובה העיקרית המוטלת על הנאשם היא להימנע ולסכן את עוברי הדרך, והיה עלי



לצפות גם אפשרות שהמעורב ירכב בצורה רשלנית ולא יגיב להתנהגותו, כמצופה. לעניין זה ר' ע"פ (י-ם) 40425/07 מאיר נתן נ' מדינת ישראל: "אכן, גם מי שנוסע ישר בצומת, שבו עומד רכב אחר המתכוון לפנות שמאלה או מתכוון לבצע פניית פרסה, חב חובת זהירות, אך החובה העיקרית מוטלת על נוהג הרכב שמתכוון לפנות שמאלה, ועל אחת כמה וכמה, מי שמתכוון לבצע פניית פרסה... תקנה זו מטילה על נוהג רכב המתכוון לבצע פניית פרסה "אחריות קפידה", ובאופן ברור ומפורש - שלא לבצע פניית פרסה אם רכבו עלול להפריע או לסכן עוברי דרך, וגם, בין השאר, במקום שרכבו אינו נראה לעיני רכב אחר המתקרב מכל צד שהוא... מי שמבצע פניית פרסה צריך להמתין ולהתאזר בסבלנות רבה, ואם ממתין למעבר כלי רכב הנוסעים מכל כיוון שהוא, בין רכב יחיד ובין כלי רכב- זה אחר זה. רק אם הדרך החוצה או הדרך שממול פנוי, רק אז ניתן לבצע פניית פרסה."

58. הנאשם הפר חובתו הבסיסית בעת שביצע פניית פרסה בחוסר זהירות. נהג העומד לבצע פניית פרסה בדרך דו סטרית צריך לוודא כי אינו מסכן כלי רכב אחרים אף אם ינהגו אותם אחרים ברשלנות. אין קיומו של אשם תורם של המעורב משנה את המסקנה כי בעניינו הנאשם נהג ברשלנות וגרם לתאונה, ואין באשם תורם זה כדי לאיין את אחריות הנאשם.

59. לעניין זה יפים דבריו של כב' השופט כבוב בע"פ (ת"א) 70499/04 אינדיצקי נ' מדינת ישראל: "מוכן אני לצאת מנקודת הנחה שהיה מקום לקבוע פוזיטיבית שהנהג המעורב נסע במהירות גבוהה מהמותר, אך שאלה נכבדה היא האם נסיעה מהירה שכזו פוטרת את המערערת מחובת הזהירות המוטלת עליה במובן זה שאין להרשיעה בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות, שעה שבחנה את הדרך לפני ביצוע פניית הפרסה ולא הבחינה ברכב הנהג המעורב? דומה שהתשובה לשאלה זו אינה יכולה להיות חד-משמעית וכוללנית. בית המשפט חייב להכריע בכל מקרה על פי נסיבותיו, תוך בחינת תנאי הדרך, שדה הראיה, תאורה שקיימת במקום, בחינת השאלה אם מדובר בכביש חד-סטרי או דו-סטרי, כאשר שאלת הרשלנות נגזרת מהכרעה בשיקולים אלה שמית... מדובר בפניית פרסה בכביש דו-סטרי, שגם בנסיבות רגילות מחייבת משנה זהירות מנהג המבקש לבצע את פניית הפרסה. ..., כאשר נסיבות שכאלה מחייבת את הנהג המבקש לבצע את פניית הפרסה לבחון את תנאי הדרך כדבעי, עוד בטרם ביצוע פניית הפרסה, אך גם במהלך ביצועה, על מנת לוודא שפניית הפרסה אינה מפריעה ואינה מסכנת את המשתמשים בדרך, שאם לא תאמר כן הרי משמע הדבר שהמשתמשים בדרך יהיו חשופים לסכנות בלתי צפויות מצד נהגים שעלולים לטעון שלא הבחינו בהם, אף שהחובה מוטלת עליהם לנקוט באמצעי זהירות בטרם ביצוע אותה פעולת נהיגה... אין לקבל טענה שהועלתה על ידי המערערת, שדי בעובדה שהנהג המעורב הודה בנהיגה במהירות גבוהה כדי לפטור אותה מאחריות, והרי מחובתו של הנהג המבקש לבצע פניית פרסה בנסיבות המקרה, כפי שפורטו, לצפות גם אפשרות של נהג שיסע



במהירות גבוהה מעל המותר, ובכל זאת החובה עדיין מוטלת עליו שלא לבצע את פניית הפרסה תוך סיכון אותו נהג....".

60. בע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 506, נקבע כי רשלנות מצד הנפגע - לרבות התאבדות - אינה מנתקת בהכרח את הקשר הסיבתי המשפטי בין מעשהו או מחדלו של הנאשם לבין התוצאה הפוגעת: "התנהגות הנפגע - לרבות התאבדות - וכמותה התערבותו של גורם שלישי במערכת, גם זו גם זו אינן שוללות, באשר הן, קשר סיבתי-משפטי בין מעשה או מחדל של הפוגע לבין תוצאה פוגעת, והוא - שעה שהפוגע כאדם מן היישוב היה יכול - נורמטיבית - לצפות מראש את שאירע בפועל... הנה-כי-כן, רשלנות חמורה מצדו של הנפגע, ואפילו מעשה התאבדות - באשר הם - אין בהם כדי לנתק קשר סיבתי-משפטי שבין מעשה לבין תוצאה. השאלה היא - לעולם - שאלת הצפיות הראויה, וביתר דיוק: קביעת גדריה של חובת הצפיות הראויה". ולענייננו, בנסיבות המקרה, ואף מעבר לנחוץ.

61. לו היה נוהג הנאשם בצורה זהירה, בוחן כהלכה את הנתונים עובר לביצוע פניית הפרסה, ממתין טרם ביצועה, מפעיל שיקול דעת, עוצר בשול ונותן זכות קדימה לאחר - הייתה התאונה נמנעת. קל וחומר כאשר עסקין בנהג משאית אשר חסם באמצעות רכבו שני נתיבים, תוך ביצוע פניית פרסה בכביש ראשי שבו התנועה אינה דלה, כאשר הוא מודע לעובדה שהמעורב על אופניו בעקבותיו, וכאשר לא נקט בכל אמצעי הזהירות אשר היה עליו לנקוט. במקרה זה הנטל להוכיח כי לא התרשל הנאשם בנהיגתו עובר אל כתפיו, ומשלא עמד בנטל להוכיח כי נהג ללא רשלנות או כי עשה כל שניתן כדי למנוע את התאונה - אין לו אלא להלין על עצמו.

62. נוכח כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעובדות כתב האישום וכפועל יוצא בכל העבירות המיוחסות לו.

ניתנה היום, י"א תמוז תשפ"א, 21 יוני 2021, במעמד הצדדים